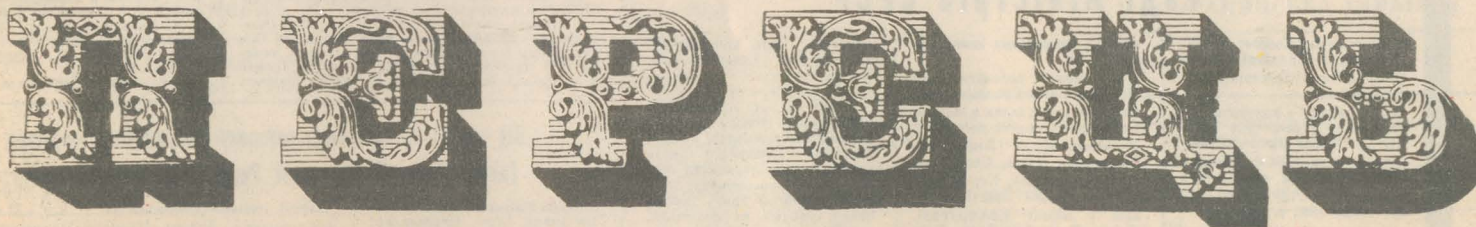

«Радянський народ бачить в партії свого випробуваного колективного вождя, мудрого керівника й організатора. В служінні робітничому класові, трудовому народові — найвища мета і смисл усієї діяльності партії. Непохитна єдність партії і народу була і залишається джерелом незламної сили радянського суспільства».

(Із Звернення Центрального Комітету КПРС, Президії Верховної Ради СРСР, Ради Міністрів СРСР до Комуністичної партії, до радянського народу).

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

ГРУДЕНЬ

1982

Київ

Виходить з січня 1927 р.

№ 23 (1137)

Ціна номера 30 коп.

РАДЯНСЬКА УКРАЇНА

Орган Центрального Комітету Комуністичної партії України,
Верховної Ради і Ради Міністрів Української РСР

Газета заснована
в червні 1918 року
★
П'ЯТНИЦЯ
12
листопада 1982 року
№ 258 (18569)
★
Ціна 3 коп.

Комуністична партія Радянського Союзу, весь радянський народ зазнали тяжкої втрати. З життя пішов вірний продовжувач великої справи Леніна, полум'яний патріот, видатний революціонер і борець за мир, за комунізм, найвишній політичний і державний діяч сучасності Леонід Ілліч Брежнєв.

ЗВЕРНЕННЯ Центрального Комітету КПРС, Президії Верховної Ради СРСР, Ради Міністрів СРСР ДО КОМУНІСТИЧНОЇ ПАРТІЇ, ДО РАДЯНСЬКОГО НАРОДУ

Дорогі товариші!

Комуністична партія Радянського Союзу, весь радянський народ зазнали тяжкої втрати. З життя пішов вірний продовжувач великої справи Леніна, полум'яний патріот, видатний революціонер і борець за мир, за комунізм, найвишній політичний і державний діяч сучасності Леонід Ілліч Брежнєв.

Уся багатогранна діяльність, особиста доля Л. І. Брежнєва невіддільні від найважливіших етапів в історії Країни Рад. Колективізація й індустріалізація, Велика Вітчизняна війна і післявоєнне відродження, освоєння цілинні й організація досліджень космосу — це і віхи біографії славної сина робітничого класу Леоніда Ілліча Брежнєва. Скрізь, куди б не направила його партія, Леонід Ілліч беззаперечно, з властивими йому енергією і наполегливістю, сміливістю і принциповістю боровся за її великі ідеали.

З ім'ям товариша Брежнєва, з його невтомною роботою на постах Генерального секретаря Центрального Комітету КПРС і Голови Президії Верховної Ради СРСР радянські люди, наші друзі в усьому світі — справедливо зв'язують послідовне утвердження ленінських норм партійного і державного життя, вдосконалення соціалістичної демократії. Він мудро спрямовував діяльність ленінського штабу партії — її Центрального Комітету, Політбюро ЦК, показуючи зразок умілої організації дружньої колективної роботи. Йому належить видатна роль у виробленні і здійсненні економічної та соціально-політичної стратегії партії на етапі розвинутого соціалізму, у визначенні і реалізації курсу на піднесення народного добробуту, в подальшому зміцненні економічної та оборонної могутності нашої країни.

Неминущими є заслуги Леоніда Ілліча Брежнєва у формуванні й провадженні політики нашої партії на міжнародній арені — політики миру і мирного співробітництва, розриву і роззброєння, рішучої відсічі агресивним містам імперіалізму, відвернення ядерної катастрофи. Великим є його вклад у згуртування світової соціалістичної співдружності, у розвиток міжнародного комуністичного руху.

Поки б'ється серце Леоніда Ілліча, його помисли і діла були цілком підпорядковані інтересам людей праці. З масами трудящих його завжди зв'язували кровні, нерозривні узи. У свідомості комуністів, сотень мільйонів людей на всіх континентах він був і залишиться вітчимом ленінської ідейності, послідовного інтернаціоналізму, революційного оптимізму і гуманізму.

Тяжкою є втрата, якої ми зазнали, глибокою є наша скорбота. В цю гірку годину комуністи, всі трудящі Радянського Союзу ще тісніше згуртуються навколо ленінського Центрального Комітету КПРС, його керівного ядра, яке складалося під багатогорним впливом Леоніда Ілліча Брежнєва. Народ вірить у партію, її могутній колективний розум і волю, всім серцем підтримує її внутрішню і зовнішню політику. Радянські люди добре знають: прапор Леніна, прапор Жовтня, під яким здобуто всевітньо-історичні перемоги, — у наших руках.

Партія і народ озброєні величюю програмою комуністичного творення, розробленою ХХІІІ—ХХХІ з'їздами КПРС. Ця програма неухильно втілюється в життя. Партія і далі робитиме все для піднесення народного добробуту на основі

інтенсифікації виробництва, підвищення його ефективності і якості роботи, виконання Продовольчої програми СРСР. Партія і далі виявлятиме всемірну турботу про зміцнення союзу робітничого класу, когоспного селянства і народної інтелігенції, про зміцнення соціально-політичної та ідейної єдності радянського суспільства, братерської дружби народів СРСР, про ідеологічне загартування трудящих у дусі марксизму-ленізму і пролетарського, соціалістичного інтернаціоналізму.

Незмінною є воля радянського народу до миру. Не підготовка до війни, що прирікає народи на безглузду розрату своїх матеріальних і духовних багатств, а зміцнення миру — ось провідна нитка в завтрашній день. Ця благородна ідея проймає Програму миру на 80-і роки, всю зовнішньополітичну діяльність партії і Радянської держави.

Ми бачимо всю складність міжнародної обстановки, спроби агресивних імперіалістичних підвратити мирне співіснування, зблизити народи на шлях ворожнечі і воєнної конфронтації. Але це не може похитнути нашу рішучість відстоювати мир. Ми будемо робити все необхідне, щоб любистелі воєнних авантур не захопили Радянську країну зненацька, щоб потенційний агресор знав: його неминуче чекає нищівний удар у відповідь.

Спираючись на свою могутність, виявляючи величезну пильність і витримку, зберігаючи незмінну вірність миролюбним принципам і цілям своєї зовнішньої політики, Радянський Союз наполегливо боротиметься за те, щоб відвернути від людства загрозу ядерної війни, за розрядку, за роззброєння.

У цій боротьбі з нами братні країни соціалізму, борі за національне і соціальне визволення, миролюбні країни всіх континентів, усі чесні люди землі. Політика миру виражає корінні життєві інтереси людства, і тому за такою політикою — майбутнє.

Радянський народ бачить в партії свого випробуваного колективного вождя, мудрого керівника й організатора. В служінні робітничому класові, трудовому народові — найвища мета і зміст усієї діяльності партії. Непохитна єдність партії і народу була і залишається джерелом незламної сили радянського суспільства. КПРС свято дорожить довірою трудящих, постійно зміцнює свої зв'язки з масами. Народ на практиці переконується, що наша партія при будь-якому повороті подій, при будь-яких випробуваннях залишається на висоті своєї історичної місії. Внутрішня і зовнішня політика КПРС, розроблена під керівництвом Леоніда Ілліча Брежнєва, і далі проводитиметься послідовно і цілеспрямовано.

Життя і діяльність Л. І. Брежнєва буде завжди надихаючим прикладом вірного служіння Комуністичній партії і радянському народові.

Центральний Комітет Комуністичної партії Радянського Союзу, Президія Верховної Ради СРСР, Рада Міністрів СРСР висловлюють впевненість у тому, що комуністи, всі радянські люди виявлять високу свідомість і організованість, своєю самовідданою творчою працею під керівництвом ленінської партії забезпечать виконання планів комуністичного будівництва, дальший розквіт нашої соціалістичної Батьківщини.

Від Центрального Комітету Комуністичної партії Радянського Союзу, Президії Верховної Ради СРСР, Ради Міністрів СРСР

Центральний Комітет Комуністичної партії Радянського Союзу, Президія Верховної Ради СРСР і Рада Міністрів СРСР з глибокою скорботою сповіщають партію і весь радянський народ, що 10 листопада 1982 року о 8 год. 30 хв. ранку раптово помер Генеральний секретар

Центрального Комітету КПРС, Голова Президії Верховної Ради СРСР Леонід Ілліч Брежнєв. Ім'я Леоніда Ілліча Брежнєва — вірного продовжувача великої ленінської справи, полум'яного борця за мир і комунізм — завжди житиме в серцях радянських людей і всього прогресивного людства.

Медичний висновок про хворобу і причину смерті Брежнєва Леоніда Ілліча

Брежнєв Л. І., 1906 року народження, хворів на атеросклероз аорти з розвитком аневризму її черевного відділу, стенозуючий атеросклероз коронарних артерій, ішемічну хворобу серця з порушеннями ритму, рубцевими змінами міокарда після перенесених інфарктів.

Між 8 і 9 годинами 10 листопада 1982 року серце раптово зупинилося.

При патолого-анатомічному дослідженні діагноз повністю підтвердився.

Начальник Четвертого головного управління при Міністерстві охорони здоров'я СРСР академік АМН СРСР і АМН СРСР, професор Є. ЧАДОВ; академік АМН СРСР, професор Є. СМІДТ; заслужений діяч науки, професор В. ПОДОВ; член-кореспондент АМН СРСР, професор В. СМАГІН; член-кореспондент АМН СРСР, професор О. ЧУДІЛІН; науковий лікар М. КОСАРЕВ; академік АМН СРСР, професор М. КРАСОВСЬКИЙ; заслужений діяч науки, професор Ю. ПОСТОВ.

У ЦК КПРС, Президії Верховної Ради СРСР і Раді Міністрів СРСР

Центральний Комітет КПРС, Президія Верховної Ради СРСР і Рада Міністрів СРСР постановили:

1. Утворити комітет по організації похорону Генерального секретаря ЦК КПРС, Голови Президії Верховної Ради СРСР Леоніда Ілліча Брежнєва в такому складі: гл. Андрієв Ю. В. (голова), Горбачов М. С., Грішин В. В., Громико А. А., Пельше А. Я., Тихонов М. О., Устинов Д. Ф., Черненко

К. У., Кузнецов В. В., Пономарьов Б. М., Канітонов І. В., Зімовнін М. В., Алексєєв А. П., Шалаєв С. О., Пастухов В. М., Блохин М. М., Марков Г. М., Хрєніков Т. М., Пономарьов М. О., Бондарчук С. Ф., Терещенко В. В., Березовий Г. Т., Гордієнко О. Ф., Смирнов В. О., Голубєва В. М., Гітало О. В.

2. Поховати Л. І. Брежнєва на Красній площі.

Від комісії по організації похорону Генерального секретаря ЦК КПРС, Голови Президії Верховної Ради СРСР Леоніда Ілліча Брежнєва

Комісія повідомляє, що труну з тілом Леоніда Ілліча Брежнєва буде встановлено в Колонному залі Будинку спілок 12 листопада 1982 року.

Доступ трудящих у Колонний зал для прощання з Леонідом Іллічем Брежнєвим відкрито 12 листопада

п. р. з 13 години до 22 години; 13 і 14 листопада — з 9 години ранку до 22 години.

У ЦК КПРС, Президії Верховної Ради СРСР і Раді Міністрів СРСР

Центральний Комітет КПРС, Президія Верховної Ради СРСР і Рада Міністрів СРСР постановили:

1. У зв'язку з кончиною Генерального секретаря ЦК КПРС, Голови Президії Верховної Ради СРСР Леоніда Ілліча Брежнєва оголосити в країні траур 12, 13, 14 і 15 листопада 1982 р.

У день похорону в початкових, восьмирічних і середніх

школах навчальних занять не проводити.

2. У момент поховання тіла Леоніда Ілліча Брежнєва провести гарматні залпи в Москві, в столицях союзних республік, у містах-героях Ленінграді, Волгограді, Одесі, Севастополі, Новоросійську, Керчі, Тулі, у фортеці-герої Бресті, а також у містах Калінінграді, Львові, Ростові-на-Дону, Куйбишеві, Свердловську, Ново-

сибірську, Читі, Хабаровську, Владивосток, Североморську, Дніпропетровську, Запоріжжі і Дніпропетровську.

У цей же час зупинити на п'ять хвилин роботу всіх підприємств і організацій по всій території Радянського Союзу за винятком підприємств безперервного виробництва: провести протактом трьох хвилин салют гудками на фабриках, заводах, залізницях, на судлах морського і річкового флоту.

Під Ленінським стягом

Ми — першими вийшли!..
У буревійному Жовтні,
над світом знявши
Правди і Волі стяг,
ми першими вийшли
— голодні іще
й холодні —
новий, не звіданий
людству прокласти шлях.

Лиш у казках
усе рівно іде і гладко
(та й то не в кожній:
може — в одній з десяти),
ну, а життя —
воно зі своїм розпорядком:
у ньому — треба
до всього
самим діяти!..

Першопрохідці,
мрійники і — реалісти,
першої лави
вивірені бійці —
ми не вгортаємо
— хай і суворих! — істин,

мов ті цукерки,
в цяцьковані папірці.

Наші здобутки —
світові всьому на подив,
наше прийдешнє —
світло людських надій!
Тільки коли це,
хто
до мети доходив
просто і легко,
наче у казці тій?!..

Кому було легко
шлях торувати першим?!..
Але щокроку
більшає сил у нас.
Що не довершено, —
знаємо і — довершим!
І це —
не просто
одна із красивих фраз!

Жодні
ворожі підступи
і загати
нашого духу

не можуть переломить,
нашого руху
не можуть загальмувати
і зупинити
ні на єдину мить.

Під ритми історії
перші йдемо ми в ногу;
непереможний
наш Великий Похід! —
торуєм далі
світлу, нову дорогу
людству усьому
в людяний,
чистий світ!

Уже не один
ми склали
на зрілість екзамен.
Як запорука
наших нових звияг,
як запорука людяності —
над нами
полум'яніє
Ленінський чесний стяг!

Дм. МОЛЯКЕВИЧ.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

«У складній міжнародній обстановці, коли сили імперіалізму намагаються штовхнути народи на шлях ворожнечі і воєнної конфронтації, партія і держава непохитно відстоюватимуть життєві інтереси нашої Батьківщини, підтримуватимуть високу пильність, готовність дати рішучу відсіч будь-якій спробі агресії. Вони примножуватимуть свої зусилля в боротьбі за безпеку народів, зміцнюватимуть співробітництво з усіма миролюбними силами планети».

(З промови Генерального секретаря ЦК КПРС товариша Ю. В. Андропова на траурному мітингу в Москві на Красній площі 15 листопада 1982 року).

ЛЮТУЄ СИЛА ЗНАВІСНІЛА,
БО Є НА НЕЇ ІНША СИЛА.

За пліткою плітку,
За чуткою чутку
Розносять, розбріхують «вільні» пани.

Поглянеш — і видко,
Під чию дудку
Отак «незалежно» танцюють вони!

Плакат КУКРИНІКСИ

Цю сценку, характерну в НАТО,
З натури майже нами взято:
Тут рішення приймають спільно
І, як ми бачим,— добровільно!

КУКРИНІКСИ

А народ воювати не хоче

I

Свербить панам воювати!

І не спиться тим панам, і не лежиться, крутяться пани, на своїх ліжках лежавши, і весь час їм увижається, що кожний із них не менший, як генерал, а перед ним армії, корпуси, дивізії, артилерія, кавалерія, авіадивізії, мотодивізії і що в кожного з них у кишені атомна бомба...

А він стоїть і командусь:

— Вперед!

Гармати стріляють, літаки гудуть, бомби рвуться, кавалерія рубає, противник — урозтіч, панове військо за ним.

Така баталія! Така баталія!

Аж сам пан не витримує й кидається в атаку:

— Гур-р-ра!

І в що мить прокидається.

Лап! — ні тобі артилерії, ні тобі кавалерії, ні мото, ні самольотів, — у руках у пана шмат одірваної в «бою» шовкової піжами, та й усе!

Привид... Марення...

А як же ж хочеться панам воювати!

До болю, до різачки!

Уолл-стріт хоче, щоб усенький білий світ, щоб усю земну кулю у сейф!

Клац! — ключем.

— Моя земна куля! Моя!

Сиди тоді собі спокійно й визискуй!

Натиснув на одне місце — пливе золото вагонами, пароплавами, транспортними літаками...

На друге місце натиснув — каучук везуть.

Ще натиснув — уранова руда, вівна,

скот...

Все везуть панові — що на землі, що й під землею, що на воді, що й під водою, що в атмосфері, що й у стратосфері!

Усе його! Все панове!

Він, тільки він — хазяїн! Єдиний!

II

Опритомнює містер-пан, озирається навкруги, вдивляється вперед, прислухається...

— Ми не хочемо воювати! — чує містер-пан з Півдня.

— Ми не будемо воювати! — лунає і з Півдня, і з Півночі, з Сходу і з Заходу.

— Ми не дамо своїх дітей на гарматне м'ясо! — лунає з уст матерів усього світу.

— Ми ніколи не добуватимемо вугілля, коли воно піде на підготування війни проти Радянського Союзу! — заявляють англійські шахтарі.

— Повертайтеся додому, пане Черчілль, ми хочемо миру, а не війни! — заявила жіноча демонстрація Черчілльєві, коли він прибув до Сполучених Штатів Америки.

— Геть Північноатлантичний блок! Геть паліїв війни! — в усіх країнах лунає гнівний голос прогресивного людства.

Прогресивні представники науки й культури, трудящі всього світу збираються на конгреси:

— Геть війну! Хай живе мир!

Містер-пан бачить це все і ще дужче скаженіє...

Та хоч трісни, як кажуть, а народ війни не хоче...

III

Громада, як кажуть, великий чоловік...

А народ тим паче: воювати не хоче.

А тут же панам з Уолл-стріту до того ж припекло воювати, що аж-аж-аж...

А ви знаєте, недорогі панове з Уолл-стріту, із такого становища можна вийти: можна розв'язати війну!

Як?

Хочете — повчимо.

Виберіть яку-небудь територію, краще який-небудь острів, бо на суходолі не можна буде морської битви показати, — збирайтесь і їдьте на той острів...

Беріть із собою всі генеральні штаби, всі пакти, беріть танки, самольоти, гармати, автомати, кулемети, ліккори, підводні човни, лодії, рації...

Приїхавши, розділіться на два фронти чи на дві армії, на два, словом, боки і починайте.

Одним боком хай командує якийсь американський

воєнка, а другим боком — англійський...

Починайте з розвідки.

З одного боку посилайте в розвідку Черчілля, а з другого — Трумена.

Дайте Черчілльєві й Трумену по атомній бомбі...

Та посовітуйте, що коли вони один з одним зустрінуться, щоб Черчілль не кидав атомної бомби Трумену в пенсне, бо Трумен тоді додому дороги не знайде...

Обов'язково не забудьте взяти з собою оту козу, що була при іспитах атомних бомб біля атолу. Кращого консультанта по атомній зброї ви не знайдете.

Хай там собі і проривають фронти, хай і обходять ворога, хай беруть один одного в кліщі — одне слово, хай роблять усе те, що робиться на війні.

От щодо використання на війні атомних бомб, поскільки цю справу не зовсім іще вивчено, обов'язково питайтесь у кози, бо це єдиний безпосередній свідок дії атомної енергії.

Пам'ятаєте, вона тоді заявила кореспондентові Асошіейтед Пресс:

— Стояла я на пароплаві й смикала сіно... Раптом як ба-б-ба-бахне!

— А ви? — запитав кореспондент.

— Я й мекнула!

— І сильно мекнула? — запитав кореспондент.

— Дуже мекнула! На славу американської зброї мекнула! Я — біла коза! Не думайте...

— Ол райт!

Щоб така коза та поганим консультантом була?!

Отак собі, панове містери, воюйте!

Тільки подовше воюйте! Ми не проти.

А наша, радянська атомна енергія не війну провокуватиме, а мир захищатиме...

Сон одне, а дійсність друге. Народи світу не допустять до того, щоб ви розв'язали нову війну.

1949

Плакати В. КЮННАПА

Той, хто «дитя» оце годує,—
загибель світові готує,
Але не збудися цьому,
Бо переможе світло тьму!

В УЩЕЛИНАХ БАЙДУЖОСТІ Й РЕКЛАМ

Єсть антисвіт. Це не закон молекул,
Не догматичність атомних орбіт.
Це інше щось (благословлю лелеку,
Що в світ мене приніс, не в антисвіт).
Та все-таки і там пожив я трохи,
Де бути людиною — чи не найтяжчий гріх,
Де хтиві душі в стрілах, як панчохи,
І всі думки навколо тих панчох.
Стоповерхові дзеленчать льодовні,
Сивіють люди з холоду, як скло.
Як пляшечки. Щасливі, доки повні,
Побито їх, як з них життя стекло.
Там етикетки замість етикету,
Приклеєні чужі слова до уст.
І ділять, мов кавун, ділки планету,
На золото свій проміннявши глузд.
Як ластівка, літає гострий смуток
В ущелинах байдужості й реклам.
Клейноди багачів і проститутток
Вогнем фальшивим палать цей бедлам.
Спіткнувся негр, і кров тече по сходах,
Не піднімуть його з ослизливих плит,

Він має право на останній подих,
Він хоче вмерти — хай йому щастить.
Зажурений господь глухих захристій —
Смиренну тишу розпанахав джаз.
В кінокартині, як базар, барвистій,
Грав бог себе, щоб говорити до мас!
Кохання, слава, честь — усе на біржі.
Кипить неон принадливих оман.
Конає мисль у божевільній вірші,
Живе екстравагантний графоман.
Одним життя — це пікніки і равти,
А іншим — кривавиця й мозільня.
Є антисвіт, немає антиправди;
Все просто називається — брехня!
У кого ж там на оці паполлома?
Хто там шукає знадних закордон?
Всі мислі попеляться, як солома,
Не гасне тільки ленінський вогонь.
Є антисвіт, немає антисерця.
Людина скрізь. І скрізь народ, як мій.
І в сутеренах антисвіту б'ється
Сімнадцятого року вогневі!

Плакат Ф. НЕЛЮБІНА

Кіно-плакат
Текст: Ф. НЕЛЮБІНА
Малюнок: В. КАПРАНОВ

ЗАБОТА О БЛИЖНЕМ... ВОСТОКЕ

Заокеанські добрі дяді
Агресору явити раді
Турботу ніжну отаку...
Таку — воістину ПАЛКУ!

Валентин ЛАГОДА

І час на нас працює!

Згадайте, скільки посіпак
На нашу землю перло,
Наводив прихвостень усяк
На нас гарматні жерла,
За нашу смерть пани пили
І аж ставали голки,
Нас розпинали, нас пекли
У паровозних топках,—

А ми живем,
Живем-таки!
Та ще й живем не всує:
У сьйві Жовтня йдуть роки,
І час
На нас
Працює!

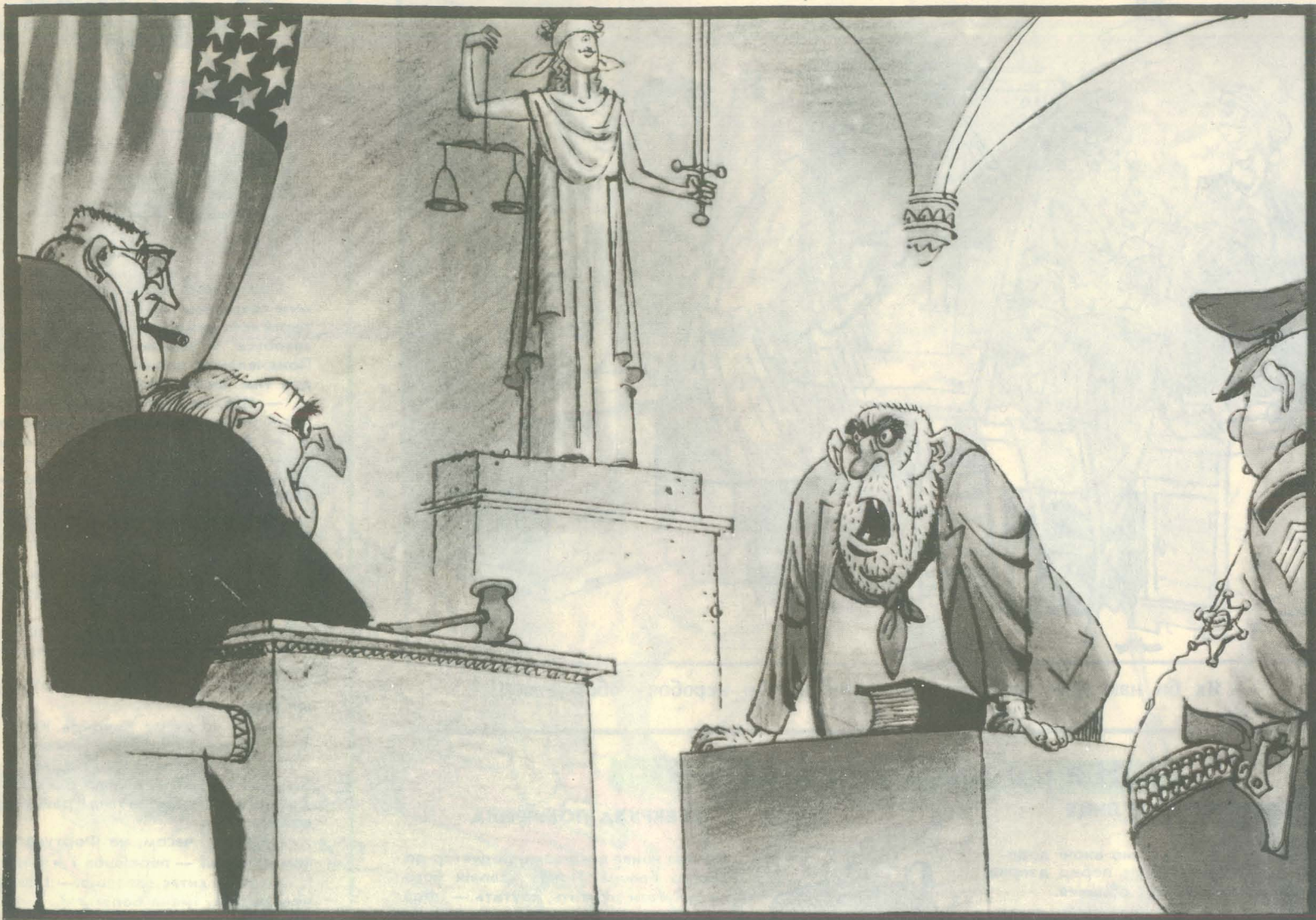
Аж чотирнадцяти держав
Спиналися вояки,
І кожен в задумі держав
Розбійні плани всякі.
На нас посунула вся гидь —
Чужинці дальні й ближні,
Пани пророчили нам жить
Не більше як два тижні,—

А ми живем,
Живем-таки!
Та ще й живем не всує:
У сьйві Жовтня йдуть роки,
І час
На нас
Працює!

Чимало всяких ненажер
Випробували силу.
А де ж загарбники тепер? —
У нас знайшли могили!
На Волзі полягли кістьми
Фашистські посіпаки,
В Дніпрі їм показали ми,
Де в нас зимують раки!

А ми живем,
Живем-таки!
Та ще й живем не всує:
У сьйві Жовтня йдуть роки,
І час
На нас
Працює!

Лягало нам на плечі бід
І труднощів немало,
Бо ми новий будуєм світ,
Якого не бувало.
В борні виборюємо мир,
Народам шлем привіти,
Всім ворогам наперекір
Живем і будем жити!

— До речі, підсудний, чому ви завжди грабували удень?
— А вночі, сер, я й сам боявся вийти з дому...

НОТАТКИ ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

НОВА ГАЛУЗЬ СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА, або:

Сила приватної ініціативи

Ось вам ще один цікавий приклад чудес, які може витворяти приватна ініціатива у світі вільного підприємництва.

Як відомо, наркоманія у США розгулялася так, що на неї, попри всі потуги і калатання на сполох у державні дзвони, нема ніякого стриму. Це й зрозуміло, бо коли йдеться про солідні бариші, то усе, в тім числі й людське здоров'я, мається за ніщо; тут перед хваленою приватною ініціативою і закони пасують.

Донедавна на оборудках із наркотиками в США добряче нагрівали руки не тільки місцеві, а й закордонні ділки підпільного ринку, бо ця продукція темними каналами доставлялася сюди з інших куточків світу. Але завдяки невсипущій приватній ініціативі й у цій справі дійшло до відчутних змін. Зокрема, коли йдеться про штат Каліфорнія.

Сім мільйонів жителів цього штату регулярно покурюють гашиш або маріхуану. (Зауважимо, що це становить 42 проценти тамтешнього населення, але, звичайно, ті сім мільйонів — то не самі тільки дорослі: і неповнолітніх любителів наркотиків у США не бракує). Обидва ці наркотики добувають із рослини, відомої під назвою індійської коноплі. І от, хоча закони США взагалі, а штату Каліфорнія зокрема суворо забороняють вирощувати культури, які

дають сировину для продукування наркотиків, плантації індійських конопель почали у тому штаті з'являтися, немов гриби після дощу.

Отож нова культура росте і квітне. А значить, розростається і процвітає бізнес на наркотиках, росте і розквітає наркоманія. Тепер у сільському господарстві Каліфорнії після м'яса, молока і бавовни слідом іде маріхуана, посідаючи четверте місце по вартості продукції.

Власті чомусь запліщують очі на це беззаконня. Але, подумавши, їх можна зрозуміти: непрактично і до того ж непатріотично було б допускати, щоб такі грубі гроші перекочувували в кишені іноземних проїдисвітів; та й, не доведи господи, можуть подумати, що власні ділки неспроможні забезпечити ринок потрібним населенню товаром!

А крім цього, діє ще й така математична залежність: хто має великі прибутки, той може давати великі хабарі. А вагомий хабар легко переважає закон. Зокрема, коли при цьому про явити ще й приватну ініціативу.

НОВІ РОБОЧІ МІСЦЯ

Крива безробіття в Англії нестримно пнеться вгору. Але, треба сказати, саме це декому безробіттям і не загрожує. Як можна судити з повідомлення англійської газети «Файненшл таймс», у державному відомстві Великобританії, яке займається питаннями трудоулаштування, за останні два роки кількість службовців збільшилася на

10 тисяч із гаком чоловік. Бо треба ж справлятися з обліком тих безробітних.

Зважаючи на тенденцію вищезгаданої кривої вгору лізти, можна гадати, що в майбутньому робочих місць прибавиться. В тому ж таки вищезгаданому відомстві.

СПРАВИ ГІГІЄНІЧНІ

Муніципальний радник міста Палермо (Італія) Джузеппе Інзалачо навідався до міського управління гігієни і побачив, що туалети там не діють, що щури бігають по всіх приміщеннях, що шибки у вікнах побиті, бо крадіжки там так увійшли в систему, що навіть хтось телефон украв.

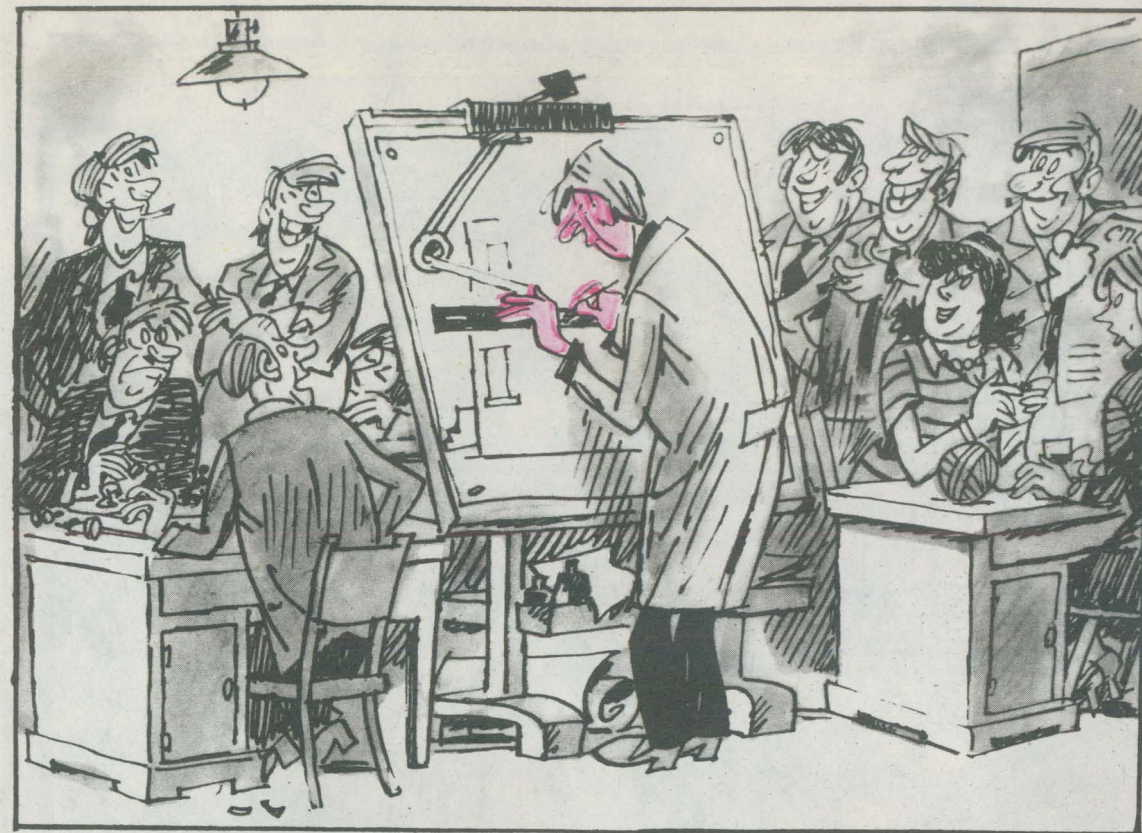
Охарактеризувавши управління гігієни як свинарник, радник наказав закрити його за антисанітарний стан.

ВИМОГА ЧАСУ

Західнонімецьке церковне видавництво випустило в світ «Новий євангелічний молитовник». Одна із уміщених у ньому молитов починається так: «О госпде, боже мій! Що станеться завтра? Конфлікти все розростаються. Статистика малює похмуру картину. Телевізійні передачі підтверджують це...».

Отак невесела дійсність західного світу диктує нові молитви, а всевишньому зайвих клопотів завдає: тепер треба йому ще й на статистиці розумітися.

— Як би нам його витурити? Створює зовсім неробочу обстановку!

Народні усмішки

БОЖЕСТВЕННЕ ЛИЦЕ

Прийшов п'яничка пізно вночі додому, засвітив світло, сів перед дзеркалом і розглядає своє обличчя.
— Що ти там розглядаєш? — питає жінка.
— А таки є в мені щось божественне!..
— У тобі?.. — схидно перепитала жінка. — Звідки ти це взяв?
— А сьогодні, коли я сів у трамвай, одна старенька бабуся придивилася до мене і каже: «Боже!.. Куди ти прешся!..»

Повідомив В. ДУБОВИК.

м. Ворошиловград.

ДВА СЕРЦЯ

Зустрілись два приятелі. Розговорились.
— Чув новину? У Явтушенка два серця виявили...
— Та ну! Тепер його, мабуть, до науково-дослідного інституту заберуть, досліджуватимуть!
— До якого інституту?.. В міліцію заберуть!.. Серця ж — бичачі. У нього їх на прохідній м'ясокомбінату виявили...

Повідомив І. КОЗАКОВ.

м. Каменка
Пензенської області
РРФСР.

СВЕКРУХА ПОМИРИЛА

Купила жінка в магазині редуктор до газового балона. Почав чоловік його прикручувати, крутить, крутить — і без толку. Придивився уважніше та й каже жінці:

— Що це ти купила?.. Редуктор же без різьби?..
— Не може бути! — скипіла жінка. — Не годен прикріпити — не берись. Я сусіда покличу, нехай і прикрутить...
Отак вони сперечалися, аж доки не підійшла свекруха та й собі слово вставила:
— Бачиш, яка в тебе жінка роззява... Видно, дорогою різьбу загубила...

Повідомила Б. КОВАЛЕНКО.

м. Бровари
Київської області.

БІЛЯ ТЕЛЕФОННОЇ БУДКИ

До телефонної будки зайшла жінка і довго не виходила. Біля будки утворилася черга. Всі нетерпляче чекають. Уже й постукувати їй почали, мовляв, знайте ж міру. Жінка не реагує. Нарешті визирнула з кабіни й до черги:
— Я набрала не той номер... Нікому, часом, не потрібен 72-55-03?

Повідомив Л. КУЛИК.

м. Коломия
Івано-Франківської області.

УЗЯЛИ ЗА МОДУ

Посіяли кукурудзу в колгоспі весною. Та не внесли під оранку ні туків, ні гною. А коли на звітних зборах почалися дебати, Агроном про урожайність став доповідати: «Із силосом в господарстві буде тугувато. Дощі влітку випадали у нас рідкувато. Зобидила нас природа. Сонцем обпалила. Що поробиш? Проти неї людина безсила». Виступає зоотехнік Михайло Колода: «Ферми теж у цьому році підсікла погода. Погоріли, почорніли буйні травостої. Через це ми одержали козині надії». Про те змовчав, як пиячив, виїжджав на річку,

А корови у таборі їли суху січку. Потім виступив городник Степан Кривохата: «І нам свиню підсунула погода проклята — Не вродили огірочки, перець, баклажани... От би їй оце встругнати сувору догану». Один дідок кинув фразу ніби для розрядки: «Ця ж погода і в сусідів, а в них — все в порядку».

Що не кажіть, а ледачі узяли за моду. Свої гріхи і провини вальть на погоду.

Петро СИВОЛАП.

ГУМОРЕСКА

Повертаюся якось з роботи, коли відчуваю: хтось наче свердить мене очима. Оглядаюся і бачу: стоїть такий собі симпатичний дідок у протилежному кінці автобуса і уважно розглядає мою фізіономію. Придивляюся пильніше, щось наче знайоме... А дідок тим часом боком, боком і до мене.

— Що, не впізнаєш? — питає.
— Не впізнаю, — кажу, червоніючи.
— А хіба ти не Вакули Кульбівського син?
— Зроду такого не знав... — аж polegало.
— Кхе-кхе... хитає головою. — А я дивлюся на тебе, наче знайомий.
— І мені здається, що я вже десь бачив вас, — раптом повеселішав я. — От лише ніяк не пригадаю де саме...
— От-от, — затряс вказівним пальцем дідок над головою, — десь ми вже з тобою стрічалися, от тільки де?
— Не знаю, — розгублено розвів я руками.
— Може, у Грицаїв на весіллі? — почав загинати пальці.
— Та ні... — заперечую. — У Грицаїв я не був. Я їх не знаю.
— То, може, у Свирида Капусти на іменинах?
— Уперше чую про такого...
— А в «Білосці» ти не був?
— А це що? — кліпаю очима.
— Та забігайлівка така в райцентрі, — пояснює дідок.

— А вас, часом, не Фортунатом Вінокентійовичем кличуть? — перейшов і я у наступ.
— Ні, — хитає головою. — І звідки у людей такі чудернацькі імена беруться?..
— То, може, Ермолай Фералонтович? — допитуюсь.
— А це ще хто такий? — дивується дідок.
— Та був у мене один знайомий. Разом у санаторії відпочивали...
— Чи не в Каламутних Очеретах? — загорівся дідок.

— Ні, — кажу. — У Жовтих Ставках.
Стоїмо. Зиримо один на одного. Думаємо... Згадуємо...
— Да-а... — порушує мовчанку дідусь. — Отак когось зустрінеш, розбалакаєшся, а через рік-два вже й не знаєш, де і коли познайомились. От візьми і вгадай... Може, в автобусі чи в поїзді, або десь на весіллі...

— А може, на якихось зборах або в ресторани... — кажу.
— Е, ні, по ресторанах я вже не ходжу. Вік не той, — жаліється дідусь.
— Еге ж... роки летять, — підтягую і я.

Тим часом село показалося. Я сходжу і дідусь за мною. Каже, в гості до когось приїхав. Ну, дай, думаю, хоч допоможу старому... беру його сумку і... очам своїм не вірю. Величезна, з акуратненькими кишеньками, з намальованим метеликом, на змійці, застібається ремінними пасочками!.. Точнісінько така, як ми з дружиною її батькам на наше весілля подарували. Я власноручно ще й купував. Зумисне найбільшу вибрав, щоб мали з чим в гості до нас їздити...

— То ви Остап Булька!.. — гукаю радісно.
— Егеж, — дивується чоловік. — А як ти дізнався?
— Та по сумці... — показую на ношу. — Я ж ваш зять, Петро Динька. Невже забули?!
— Ти бач, — каже тесть, витираючи лоба. — Що то значить молоде, пам'ять добра має.
І ми міцно обнялися... Як і личить справжнім родичам.

м. Луцьк.

Сергій ЦЮРИЦЬ.

«Деякі безгосподарники роблять спроби свої безпосередні обов'язки перекласти на шефів із підприємств і організацій».

(З листів до редакції).

Внучка: — А чого наша ріпка й досі в землі? Вже ж морози на носі!

Дід: — Не панікуй, внучко, не панікуй! Шефи обіцяли приїхати. От вони й витягнуть нашу ріпку.

ОПИСКИ САМОПИСКИ

ПРОПИТЕ КОЛЕСО.
КЕПСЬКА СТРАВА.

В. СЕЙФУЛАЄВ.
НЕУКОВИЙ ПРАЦІВНИК.
ТЕЛЕФОН-АВТОМОТ.
БАГАТОГРАМНИК.

І. МАТКО.
Полтавська область.

ДИСКУСІЯ

— Чого ти вовком зиркаєш? — спитала Вовчиця. — Тебе хтось розсердив?
— Так! Засць! — кресонув очима Вовк. — На науковій нараді між нами спалахнула дискусія. Я кажу — стрижене. А він з місця вигукує — голене! Я — стрижене! Засць — голене! Я — стрижене! Засць...
— І як же ви порозумілися? — поцікавилася Вовчиця.
— Я його з'їв, — буркнув Вовк.

Байки в прозі

БОРСУКОВЕ ПРАВИЛО

Біжать дві Миші — аж курява кушпелить.
— Куди це ви? — питає з дерева Білка.
— Посварилися між собою, — хекають вони. — Мерщій до Борсука. Нехай розсудить.
— А чого навипередки?
— У Борсука правило: хто першим пожалівся, той і має рацію.

м. Харків.

Микола ВОЗІЯНОВ.

Ти вже тут, Петрику? Може, ще, швидко втірся з уроками.

А Василька все немає. Мабуть, ніяк задачка не виходить.

Теж мені товариш! Я, може, теж зааачі, не зробив, але ж вийшов!

Не зробив? А ми ж домовлялися, що йдемо на каток коли уроки поробимо! Забув?

Отож іди кінчай уроки, а ми з Васильком пішли шайбу гаяти.

РУКАВИЧКА

Українська народна казка

Ішов дід лісом, а за ним бігла собачка, та й загубив дід рукавичку.

От біжить мишка, увізна в ту рукавичку та й каже: «Тут я буду жити!»

Коли це жаба плигає та й питає:

— А хто, хто в цій рукавичці?

— Мишка-шкряботушка. А ти хто?

— Жабка-скрекотушка. Пустити й мене!

— Іди!

От уже їх двоє. Коли біжить зайчик, прибіг до рукавички та й питає:

— А хто, хто в цій рукавичці?

— Мишка-шкряботушка, жабка-скрекотушка. А ти хто?

— А я зайчик-побігайчик. Пустити й мене!

— Іди!

От уже їх троє. Коли це біжить лисичка та до рукавички:

— А хто, хто в цій рукавичці?

— Мишка-шкряботушка, жабка-скрекотушка та зайчик-побігайчик. А ти хто?

— А я лисичка-сестричка. Пустити й мене!

— Та йди!

Ото вже їх четверо сидить. Аж суне вовчик та й собі до рукавички, питається:

— А хто, хто в цій рукавичці?

— Мишка-шкряботушка, жабка-скрекотушка, зайчик-побігайчик та лисичка-сестричка. А ти хто?

— Та я вовчик-братик. Пустити й мене!

— Та вже йди!

Уліз і той, — уже їх п'ятеро.

Де не взявся, — біжить кабан: — Хро-хро-хро! А хто, хто в цій рукавичці?

— Мишка-шкряботушка, жабка-скрекотушка, зайчик-по-

бігайчик, лисичка-сестричка та вовчик-братик. А ти хто?

— Хро-хро-хро! А я кабан-іклан. Пустити й мене!

— Оце лихо! Хто не набредє, та все в рукавичку! Куди ж ти тут увізнаєш?

— Та вже увізна, — пустити!

— Та що вже з тобою робити, — йди!

Уліз і той. Уже їх шестеро, уже так їм тісно, що й нікуди. Коли це тріщать куці, вилазить ведмідь та й собі до рукавички, реве й питається:

— А хто, хто в цій рукавичці?

— Мишка-шкряботушка, жабка-скрекотушка, зайчик-побігайчик, лисичка-сестричка, вовчик-братик та кабан-іклан. А ти хто?

— Гу-гу-гу! Як вас багато! А я ведмідь-набрід. Пустити й мене!

— Куди ми тебе пустимо, коли й так тісно?

— Та якось будемо.

— Та вже йди, тільки скраєчку!

Уліз і ведмідь — семеро стало. Та так же тісно, що рукавичка ось-ось розірветься.

Коли це дід оглядівся — нема рукавички. Він тоді назад — шукати її, а собачка попереду побігла. Бігла, бігла, бачить — лежить рукавичка і ворухиться. Собачка тоді: «Гав-гав-гав!»

Вони як злякаються, як вирвуться з рукавички, — так усі й порозбігалися лісом.

Прийшов дід та й забрав рукавичку.

Що, слабачки? Для вас гірка крута?

А для мене — якраз!

Це через них я лижі поламав! Якби їх не було, то перед ким би вихвалявся? І лижі були б цілі.

Відомо, що спростовувати завжди важче, аніж щось доводити. А ще — тим паче! — спростовувати чутки.

Але коли я уважно ознайомився з листом до Перця від жителя села Сальниці Хмельницького району Вінницької області Павла Андрійовича Слободяника про несвоєчасне отримання ним періодичних видань, а відтак виїхав у відрядження і перевірів

му житті, як відомо, переоцінити неможливо. Бо газета, як влучно назвав її один мудрець, — це дзеркало життя. І у це дзеркало ми, шановні товариші, заглядаємо з вами щодня. Хто — щоб прочитати цікаву статтю, хто — проглянути таблицю футбольних ігор, і вже всі ми, безумовно, через газету ґрунтовно знайомимося з найостаннішими подіями внутрішнього і міжнародного життя, а також

в тому, що сьогоднішню пресу читачі побачать аж через два-три дні.

Ну ось, приміром, прибув на залізничну станцію Вінницький поїзд № 9 (чи № 101 або № 937), у поштових вагонах якого лежать свіжі центральні та республіканські газети й журнали, а розвантажувати його, вибачайте, нікому. І все через те, що робота поштовиків-вантажників тут організована так «чітко», що при будь-якому запізненні поїзда — а подібне трапляється — ви вже ніде нікого не знайдете: всі пошабшили. Але це ще, виявляється, півбіди. Основна ж біда в тому, що навіть уже вивантажені на перон газети й журнали ніхто не квапиться розвезти по районах. Бо у водіїв централізованої автобаси зв'язку, яка, між іншим, теж підлягає Г. О. Коробенку, то машини несправні, то тих машин взагалі не вистачає, то дехто з шоферів у робочий час роз'їжджає на службовому транспорті в особистих справах.

Ну, а що таке, шановні товариші, у наш швидкоплинний час витягти зі своєї поштової скриньки вчорашню чи поза-позавчорашню газету?

— Це — одержати макулатуру! — досить слушно каже з цього приводу Г. О. Коробенко.

І він має рацію. Але отримує макулатуру поштою не лише один житель с. Сальниці П. А. Слободяник. Разом із ним ще кільканадцять тисяч передплатників Хмельницького району давно вже звикли проглядати газети дво-триденної давності. Не бачать свіжих газет і читачі Гайсинського, Іллінецького, Літинського, Немирівського, Тиврівського та інших районів, яким пошта теж надходить безпосередньо з Вінниці.

Проте виходу з цього становища поки що не видно. І — головне — не бачить його й сам Григорій Онуфрійович. Бо він упевнено перекладає вину за постійні затримки з доставкою преси на залізничників, а заодно і на... редакції, котрі, бачте, подеколи виходять із своїх графіків...

А звідси, шановні товариші, напрошується один висновок, що чутки щодо бажання Григорія Онуфрійовича Коробенка не мають під собою ніякого ґрунту. Навіщо, питається, йому думати про крісло начальника контори по заготівлі макулатури, коли він і так щодня на своїй нинішній роботі має справу з нею — з макулатурою?

Ю. ІЩЕНКО,
спец. кор. Перця.

Вінницька область.

МАКУЛАТУРА — ПОШТОЮ

його на місці, мені захотілося рішуче захистити від поголосу добре ім'я заступника начальника Вінницького обласного виробничо-технічного управління зв'язку Григорія Онуфрійовича Коробенка. А чутки виникли ось якого змісту та характеру. Ніби останнім часом Г. О. Коробенко має намір змінити свою нинішню посаду на крісло начальника контори по заготівлі вторсировини, зокрема — макулатури.

Зрозуміло, місія, за яку мені довелося взятися, не з легких. І емоціям на кшталт отих, що, мовляв, спільного має сьогоднішня діяльність Григорія Онуфрійовича з бажанням заготовляти вторсировину, тут місця не буде. До того, ж, як відомо, емоції — не аргумент. І тим більше, — не факт. А чутки спростовуються лише фактами. І фактами залізними. А вони будуть ось які.

Роль періодичних видань у нашому повсякденно-

коментарями до них. Оскільки ж будь-яка найостанніша подія вважається «останньою» лише протягом дня, то й геронтологічні можливості першого-ліпшого періодичного видання так само вимірюються цим, як на вічність, надкоротким строком.

Словом, живе газета всього-на-всього один день. І це теж відомо і зрозуміло всім. Навіть тим же працівникам служби поштового зв'язку, якою, до речі, вже не один рік і керує заступник начальника Григорій Онуфрійович Коробенко. Служби, головне завдання котрої якраз і полягає в тому, щоб найоперативніше доставляти передплатникам періодичні видання.

І вона, ця служба, зі своїми обов'язками справляється. Журнали та газети адресатам доставляє. Правда, дещо своєрідно. Ця своєрідність полягає

ПУЧОК КОЛЮЧОК

● У суперечці з начальством народилась істина: з начальством не треба сперечатись.

● І сліпа віра кінець кінцем приводить до прозріння.

● Тримайтесь, чутки! Я вас рознесу!

● Одні шукають в інституті себе, інші — дядечка.

● Людина не безсила перед природою: вона може її згубити.

Геннадій КОСТОВЕЦЬКИЙ,
Олег ПОПОВ.

Мал. О. МОНАСТІРСЬКОГО

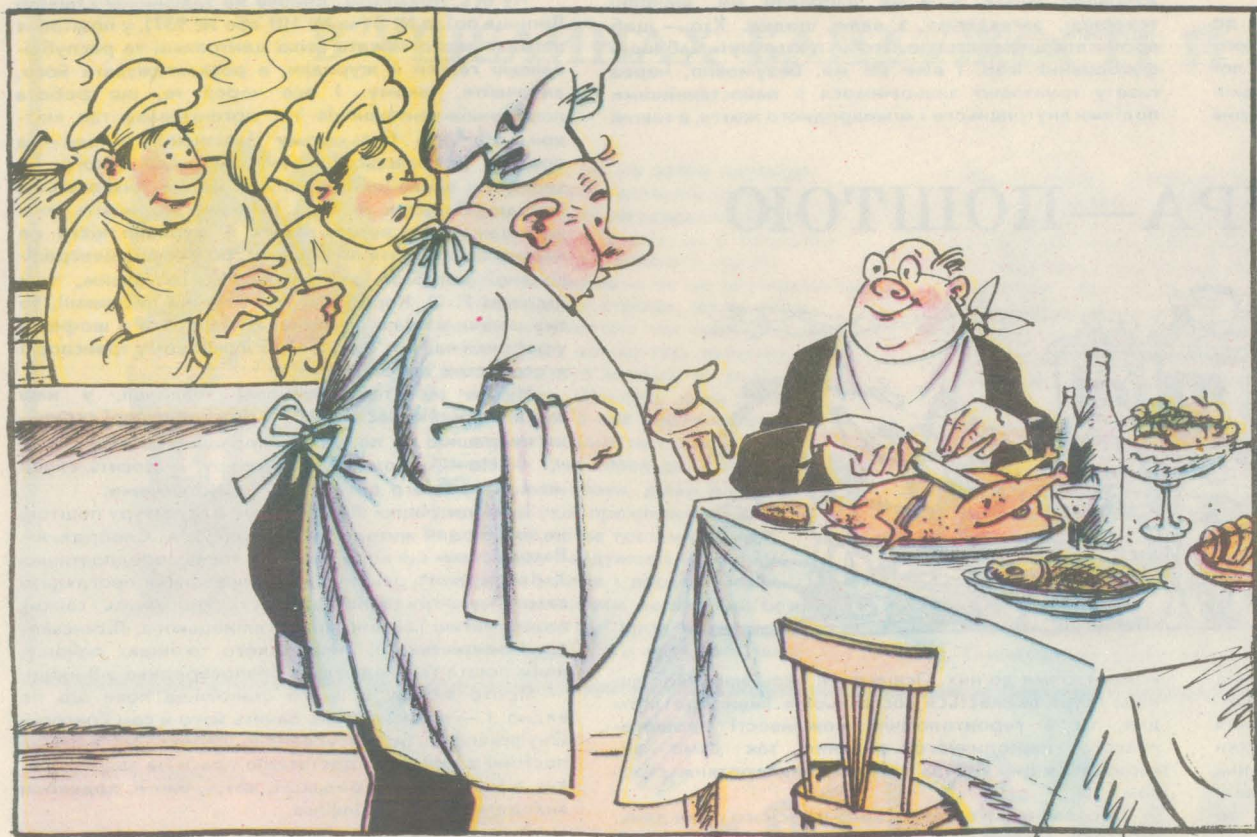
— Одержуй, жінко, — шуба із зекономленої сировини!

ЧИ ЗНАЄТЕ ВИ, ЩО...

...жителі міста Василькова Київської області вже п'ятий рік у своїх оселях не користуються квартирками. Річ у тім, що навколишнє середовище систематично і густо задимлює котельня місцевого шкіряного об'єднання. Отже, повітря у квартирах васильківців значно чистіше за вуличне.

...вже півроку в місті Бахчисарай Кримської області будівельники пересувною механізованою колони № 5 тресту «Кримрадгоспвинбуд» б'ють байдки на своїх робочих місцях. Несподіваним дозвіллям вони зобов'язані керівникам Ольшанського (Миколаївська область) та Краматорського (Донецька область) цементних заводів, які за перше півріччя цього року недодали бахчисарайським будівельникам 272 тонни своєї продукції.

...найяскравішим спогадом для продавців та медиків села Олександрівки Вінницького району Вінницької області була та незабутня подія, коли в приміщеннях магазину та фельдшерського пункту встановили телефони. З того часу ось уже п'ятий рік торговельники та медики нетерпляче чекають, коли ж ці телефони на решті почнуть діяти.

— Іжте на здоров'ячко, товаришу ревізоре, харчі не з їдальні — домашні!

ТІ САМІ ГОСТІ В ТУ САМУ ХАТУ

КЛЮЧІ ДО СЕРЦЯ ТОВАРИША ДРАБИКА

Великий гуркіт пролунав одного дня наповесні цього року в бухгалтерії радгоспу «Кременчуцький». Позаяк дутих цифр у радгоспних звітах не було, а тому й вибухнути вони не могли, робітники і службовці, які були на той час у конторі, перелякалися не на жарт і, переконані, що не інакше як у вікно ввірвалася якась оскраженіла кульова блискавка, чимдуж помчали рятувати своїх бухгалтерів.

Однак бухгалтери виявилися живими і неушкодженими, тільки були вони усі у дуже стресовому стані. Гуркіт уже вщух, лише на одному із столів сам собою стрекотів старенький арифмометр, але й він замовк, коли головбух нарешті отямився і сказав йому: «Та заспокойся нарешті...»

Тут же з'ясувалася й причина переполоху. Нею виявилися зовсім нові конторські шафи, щойно придбані радгоспом і ранком встановлені у кабінеті. З усіх п'яти шаф водночас зірвалися дверцята і в десять дверних сил гримнули об підлогу. Гримнули, завдавши дошкульного стресового удару людям, арифмометрові і, як перегадом помітили, кактусові, поставленому на одну із шаф: він посивів... Коли нарешті усі заспокоїлись, радгоспний головбух А. Циб сів за стіл і, з оглядом позираючи на розвалені шафи, написав Перцеві гнівного листа про бракоробів із Гусятинського філіалу Микулинецького виробничого об'єднання по меблях та деревообробці Тернопільського обласцесвпрому.

Перець солідарно поділив отиду і гнів головбуха, а поділивши, опублікував його лист у № 10 свого журналу.

Минуло кілька місяців немирного співіснування бухгалтерів із потворними шафами, і от на ім'я А. Циба надійшла з Тернопільської області невеличка посилочка, у якій виявилися ключики невідомого призначення. А ще за тиждень прийшов на Полтав-

щину з далекого Гусятин лист такого змісту: «Гусятинський філіал Микулинецького виробничого об'єднання по меблях та деревообробці повідомляє, що Ваш лист, опублікований в № 10 журналу «Перець», обговорено на зборах колективу. Він став предметом широкої принципової розмови... Накреслено заходи щодо поліпшення якості продукції».

На Вашу адресу відправлено комплект ключів. Просимо пробачення за поставку Вам конторських шаф із виробничими дефектами.

Головний інженер філіалу І. Драбик. І посилочка, і лист не внесли ясності в подальшу долю самозруйнованих меблів. Тому радгоспний головбух знову звернувся до редакції. Мовляв, ніякі ключі нам не потрібні, а потрібне інше — якісні шафи. З відписки ж головного інженера можна зробити лише один висновок: ремонтувати їх або замінити брак гусятинських філіалістів не збираються.

Мабуть, що й так. Але тут, знову ж таки поділяючи почуття А. Циба, дозволимо собі — щоб бути цілком об'єктивними — звернути увагу й на інше, а саме: на винятково душевне, чуйне, уважне і доброзичливе ставлення товариша Драбика до своїх покупців. Він і щиро вибачився перед ними, і відверто повідомив про «принципову розмову», і навіть не приховав того, що гусятинці «накреслили заходи щодо поліпшення».

Більше того. Ми цілком упевнені, що у згаданій посилочці були не просто якісь ключі, а символічні ключі до чуйного і доброго серця самого товариша Драбика. Бо інакше чого б він їх вислав?

Ну, а коли так, то що таке якісь розламані шафи порівняно з таким подарунком!

БРАТ

Село. В сільраді — голова, сердитий на похмілля, сидить, куняє за столом з нудоти та з безділля.

Тим часом двері тихо — рип! Ввійшла якась небога; вклонившись, стала віддаля, аж там, біля порога.

— Тобі чого?.. Куди прийшла? Чого без спрису вдерлась? Тут діла — повна голова, а ти й собі приперлась.

У жінки — сльози на виду: — Корівку в мене вкрали... — Корову?.. Завтра заяви, бо м-ми... з-за-бас-ту-ва-ли.

— Та як же завтра? Брат казав, Щоб неодмінно зразу. Я не посміла б і прийти без братнього наказу.

— Який же в д'явола там брат? Хіба ми з ним знайомі? — Та — брат... Отой, що голова В районі, в виконкомі.

— Так ти хіба?.. Так ви хіба?.. Сідайте, що ж ви стали? Корівку, кажете? Коли ж у вас її украли?

Та ви не плачте!.. Розберем! А може, й відшукаєм... Для вас, як треба, з-під землі корівку відкопаєм...

Коли ж це брат до вас прибув? З якою це метою? — Хіба не чули? Він тепер уже не головою...

— Уже? Так чорт тебе бери, — чого ж ти тут розсілась? Чи я в тім винен, що тобі корова десь поділась?

Та ще й базика: б-р-а-т к-а-з-ав... Плювати мені на брата! Іди ти з ним під три чорти До бісового тата!..

Сердешна жінка — до дверей, втирає буйні сльози: — За що ж лаєте мене та сиплете погрози?

Чи вам не сором зневажати нещасну жінку в тузі? Хіба ж я винна, що тепер мій брат уже в окрузі?

— В окрузі? Як?! Хіба він — той... дістав посаду другу? — Та, бачте, вибрали його тепер уже в округу.

— В окрузі? Господи!.. Чого ж ви зразу не сказали?.. Сідайте, кумцю! Розкажіть, коли корівку вкрали.

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА

— Та вчора, бачте, брат прийшов уже як звечоріло... В окрузі й тижня не пробув, як знов не пощастило...

Таке вже випало йому: любив хазяйнувати, а це — доводиться з села сердешному тікати...

— Стонадцять копанок чортів!! Так він — без місця знову? Чого ж ти, шельмо, тут плетеш про брата та корову? «В о-к-р-у-г-у в-и-б-р-а-ли»... Мурло!

Ще й він — у депутати! Нехай на клаттику тепер почне хазяйнувати! А я сиджу та з цим гайном, мов з пугіном, розмовляю!.. Іди ти геть під три чорти, бо й зуби пощитаю!..

Схилилась жінка від плачу: — Пропала ж я, пропала... Та я й сама його з села нікуди б не пускала...

Чи я ж тут винна, що така рахуба чоловіку? Його обрали до... того... до... як його... ВУЦВІКУ.

— ВУЦВІКУ? Господи прости!! Кумасю!! Сядьте знову!! Та я... Голубонько!! Та я — свою вам дам корову!..

1927.

Пилип Капельгородський

Український радянський письменник Пилип КАПЕЛЬГОРОДСЬКИЙ відомий в літературі як романіст, повістяр, автор оповідань. А крім того, він писав і сатиру та гумор, друкуючи те в журналі «Червоний перець» (так у 20-ті роки називався «Перець»).

Пропонуємо читачам два твори П. Капельгородського, сторіччя від дня народження якого відзначає наша громадськість.

ПРЕЙСКУРАНТ ОТЦЯ МАКСИМА

Село Попівка живе по-божому: церква — як писанка, піп — як вареник у сметані, люди — як вівці на тирлиці. — До вашої милості, отче Максиме... Баба моя, вибачте на цім слові, — того... — Ага... Це добре, що вона — того... Хвалю, хвалю... Хрестини чи похорони?

— Та поки що хрестини, отче Максиме. — Ну що ж? І хрестини — боже діло. Можна й хрестини. Тобі як, повним чином?

— Та мені, правду казати, хоч би й ніяк. Це все — Явдоха, баба моя, пристала: хрести та й хрести... Інші он тепер до сельбудів носять, а вона — в одну душу: очі, каже, тобді видрапаю, як понесеш. Там йому, каже, в сельбуді таку собачку кличку дадуть, що тоді хоч гавкай до нього...

— А це вона — правильно. Там його тобі зразу запишуть Кооптахом... Або, скажемо, Пістолетом... — Во, во... Ну я їй, бабі своїй, значить, і кажу: «Коли вже тобі так хочеться, то понесу й до попа...» Тільки більше коробочки жита не дам, так і знайте! У мене — жито читане...

— Хм... Ну що ж? Можна й за коробочку. Це вже — твоя справа.

— А ім'я яке буде? — Віл буде ім'я йому, як за коробочку...

— Та що-бо ви, батюшко, — сміється з нас, чи що? Де ж таки видано, щоб дитину волом охрестили? Та чи я вам — бугай, щоб ото так мого сина...

— Застебни рота, маловіре! Не уподобляй преподобного скотам нерозумним! Іже во святых отець наш Віл, его же пам'ять празнуємо двадцять восьмого октомбрія, же зовсім не той віл, що ти думаєш...

— Я не знаю, який там віл і чого ви його до іже во святых записали, а тільки на вола я не согласен...

— А ти хочеш, щоб за коробочку жита та цілого Лева? У нас, брат, по такіх... Як не до вподоби Віл, то нехай буде Хуздазад, его же празнуємо першого апрелія...

— Та що це, справді, за напасть така: то Віл, то Хуздазад? Я вашого Хуздазда й дурно не хочу.

— Ну вже ж, брат, за коробочку жита я тобі не стану тривожити Миколая-чудотворця або Івана Хрестителя. У їх, брат, там на небі теж усе — по чину. Сказано-бо в евангелії: інша слава сонцю, інша місяцю й інша зіркам...

— Дак хіба ж мало святых у вас, що ви мені — Хуздазада?

— Я ж не кажу, що мало... Є ще Павсикай на таку ціну, его же пам'ять празнуємо першого маія...

— Ну, от, — ви ще тепер Павсикайя викопали... Не дам я за вашого Павсикайя й одного зернятка. Коробочка жита — вона вам з носа не виросте...

А вам що? Плеснув кухоль води, ирнутув сюди-туди: «Во ім'я того та во ім'я сього...» — і є вже коробочка жита...

— Дуб-бина!.. А про ангела-хранителя забув? Він теж, брат, з амбіцією! За коробочку жита Миколи-чудотворця не купиш... За коробочку жита можеш

узяти собі ще Істукарія або Варипсава, его же празнуємо десятого сентембрія...

— Ну скажіть на милість божу!.. Стільки святых, і все такі, що тільки плюнь та розітри. Недурно ж сказано: дешева рибка — погана юшка... Отче Максиме! Чорт його бери, де вже моє не пропадало: прибавлю ще пляшку самогону. Тільки зробить ви таку ласку, пошукайте там у себе в прейскуранти когось не такого паскудного...

— За коробочку жита й пляшку самогону візьми собі Дулу.

— Та чого ж ви ластесь? Я вам від щирого серця, а ви мені — дулю...

— Та не дулю, а Дулу... Преподобномученика Дулу, его же празнуємо п'ятнадцятого іюнія... Не хочеш Дулу?

— Візьміть собі дві, а я не согласен... Це ви мені візка підвозите.

— Ах, який-бо ти... Ну, тоді можеш узяти Екзакустодіяна... Патермфій також на таку ціну... Кукша... Пулпій... Садов, его же празнуємо двадцятого февруарія.

— Ні, не підходить... Коли вже волами та дулями хрестити за коробку жита, то нехай він краще ходить Кооптахом. Та ще ж може таки й не Кооптахом... І жито буде ціле.

— Схаменися, маловіре! То ж такі звичайна собі кличка, а це тобі ангел-хранитель... Ти ж хотів за коробочку?

— Ну, добре... Даю дві, ще й пляшку самогону. — Є й на дві. Преподобномученик Вата, скажемо, его же празнуємо першого маія. Або святой Тарах — дванадцятого октомбрія... Сакердон... Пуд... Луп...

— І — ти, горенько з вами, отче Максиме! Ну, подумайте самі: Тарах, скажемо. Вийде ото воно маленьким на вулицю, а за ним усі діти бігатимуть і тарахатимуть... Або — Пуд. Ну як ми його, маленького, зватимемо? Пудиком, чи що?

— А то вже — твоя справа... Преподобного Лота візьми тоді, як хочеш, его же празнуємо дев'ятого октомбрія.

— Х-ху ти, з такою морокою! Та змилюється ж нарешті, отче Максиме! Ви ж знаєте, що ми люди бідні... Нам оті дві коробочки... Ну, от що можу: остався в мене півень, то я вам ще півня...

— З півнем буде Хома... Або Пахом...

— Нам би таки Миколку, отче Максиме. Дуже бабі хотілося Миколки.

— За Миколку ще десяток ячочок додавиш.

— Дак у нас же тільки півень, батюшко... Він же — не того...

— Позич...

— Ну, та й жила ж ви, отче Максиме!.. Ні, ні, ви не гнівайтесь, це я так, по-хорошому. Може, це й не ви, а оті святі ваші... Та вже чорт його бери, позику ячочок, а нехай-таки буде Миколка, щоб баба не гнівалася. Тільки ж і прейскурантик у вас, — не во гнів вам нехай буде сказано!..

1929.

Телеграфне агентство ПЕРЦЯ

1001 ОБІЦЯНКА

ВОРОШИЛОВАГРДСЬКА область. (Власкор ТАП). Нещодавно тисяча першу обіцянку почули працівники м'ясовідгодівельного комплексу колгоспу «Перемога» від керівників Новопсковського району. Вони й цього разу твердо записалися найближчим часом зробити все, аби приміщення комплексу не затоплювалося ґрунтовими водами.

ЗАВЖДИ СВІЖЕ ЧТИВО

КИЇВСЬКА область. (Кор. ТАП). Завжди свіжим читивом зустрічають відвідувачів двері книжкового магазину села Немішасового Бородянського району. Сьогодні — це записка «Поїхала в Бородянку», завтра — «Поїхала на збори», післязавтра — «Поїхала із звітом». Єдине, що поки що багатьом не вдається, так це зустрітися з їхнім автором.

ДИВО-БУДИНОК

ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ. Уже четвертий рік члени житлово-будівельного кооперативу № 44 називають свій будинок, що розмістився по вулиці Тернопільській, 30/1, справжнім дивом. Як пояснили жи́льці кореспондентові ТАП, диво полягає в тому, що їхній будинок, який будівельники здали з купою істотних недоробок — навіть стіни промокають, — ще й досі не розвалився!

ВІДЧИНЕНО ЦІЛОДОВО

СУМСЬКА область. (Кор. ТАП). Цілодобово відчинена баня в с. Мозговому Краснопільського району. Та, як не дивно, за останні кілька років тут не помився жоден житель села. Річ у тім, що хоч баня і не зачинена, але вона не працює.

— А казали, що дід зовсім заслаб! Он як за свій гаманець тримається — не вирвеш!

З одного боку, мені трохи аж незручно скаржитися, бо мова йде не про автомобіль чи кольоровий телевизор, а про акваріум вартістю шість карбованців, що його випускає Київський експериментальний завод Всесоюзного проектно-конструкторського інституту зварювального виробництва. А з іншого, справа ж начебто і не в грошах, коли йдеться про брак: навіть копійчана річ повинна бути якісною.

Так от, акваріум моделі А-37 виробництва названого заводу тримає воду не набагато краще, ніж решето. В цьому я переконався, виконавши одну з порад інструкції: «Заповнити акваріум водою, залишити на два-три дні, після чого перевірити на протікання». Перевірів: тече, і добре тече. Вилив воду. Але тут звернув увагу на інший пункт тієї ж таки інструкції: «Забороняється залишати акваріум сухим, без води, більше доби». Що ж виходить? Виготовили акваріум у кінці червня, значить, придбав я його в кінці липня уже негодящим?

Невже на заводі всі такі впевнені, що їх продукцію покупці розхапуватимуть за день, і тому клепають її з такою короткочасною якістю?

Г. КЛЕПКА.

м. Біла Церква
Київської області.

Ми частенько чуємо, що в інших селах практикують колективні поїздки в театр, на перегляд нового фільму, в музеї тощо. А от ми, жителі села Бойового Володарського району, що на Донеччині, хочемо започаткувати у себе колективні відвідування лазні.

Друже Перче!

Тебе, очевидно, здивує, чому саме колективні? Та тому, що одному, та й навіть трьом чи п'ятьом там робити нічого. Якщо вже йти в неї, то, принаймні, усім відділком. Бо в нашій лазні — ні вікон, ні дверей, ні труб, ні батарей. Отож, крім мила, губок, рушників та іншого банного причадалля, потрібно прихопити із собою 18 дверей, 13 подвійних віконних рам й різне внутрішнє обладнання. Так що, погодься, Перче, попаритись там можна тільки здоровим, дружним колективом.

Звичайно, можна було б у нашій лазні й поодиночі паритися, якби правління колгоспу імені Щорса (голова О. Г. Налесний) спромоглося за одинадцять років її відремонтувати. Але, видно, ремонту ми не діждемося. Бо вже й районна газета «Заря Приазов'я» двічі виступала з цього приводу, однак тов. Налесному, як і раніше, ні холодно, ні жарко. Чого не скажеш, повторюємо, про охочих відвідати лазню.

МЕШКАНЦІ СЕЛА.

Здавалося б, що може бути смішного в такій прозаїчній справі, як закупівля худоби в населення. Проте коли за неї беруться люди, яких почуття гумору аж розпирає, усе виходить людям на сміх.

У колгоспі «Прапор комунізму» Семенівського району на Полтавщині ця нехитра фінансова операція супроводжується складанням відповідного акта, що його пізніше затверджує голова правління. Сам факт існування такого акта заперечень не викликає. Але ось як він звучить після заповнення:

Комісія в складі завфермою Карагади Василя Яковича склали цей акт на предмет купівлі у гр. Ярового Володимира Івановича, що проживає...

Прізвище, ім'я, по батькові	Мась	Вік	Вгодованість
Яровий В. І.	чорно-рябий	1,5 р.	Вищесередня

Жива вага		Ціна 1 кг.	Сума
в натурі	за вирах. ск. на вм. кишк. т-р		
286	11,0 кг.	1,68	360

Цікаво, що б сказали творці цього акта, якби їх назвали не брүнетами, блондинами чи шатенами, а чорно-рябими та ще й, до того ж, вищесередньовгодованими?

В. ДОВБИШЕНКО.

«Громадяни, які ухилиються від ветобробки, будуть притягнуті до відповідальності».

(3 об'яви).
Надіслав О. САМУТІН.

«Система наочної агітації дає ясне уявлення кожному працюючому про ступінь небезпеки при різних способах включення людини в електромережу».

(3 акту перевірки заводу по охороні праці).
Надіслав В. САМКО.

«Щоб підвищити надій молока треба бригадирові МТФ додати зеленої маси і дерті».

Надіслав І. ПЕРЕПЕЛИЦЯ.

«Відремонтувати і розширити свино-відгодівельний комплекс, на якому щорічно відгодовувати 20 голів свиней і добиватись в загальному 10 цнт. приросту свинини».

(3 листа до газети).
Надіслав В. МАРТИНЮК.

«Хоча зварювально-заготівельний цех по виробництву і відстає, але по травматизму іде добре...»

(3 виступу інженера з техніки безпеки).
Надіслав Н. ГЛУШУК.

«ДИТЯЧА КОНСУЛЬТАЦІЯ
Вхід зі здоровими дітьми.
Температурні діти приймаються поза чергою».

(3 оголошення в лікарні).
Надіслав П. БАБЕНКО.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

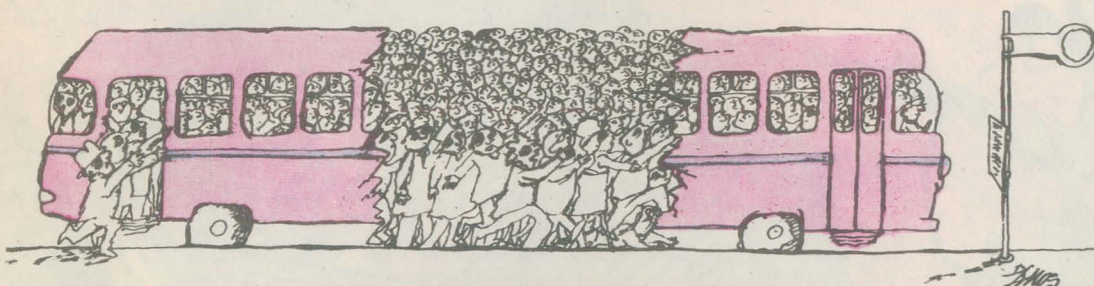
Малюнки з журналів:
«КАРУЗЕЛЯ» — Лодзь, «РО-
ГАЧ» — Братіслава, «ЛУ-
ДАШ МАТІ» — Будапешт,
«ВЕЛЬТВОХЕ» — Цюрих.

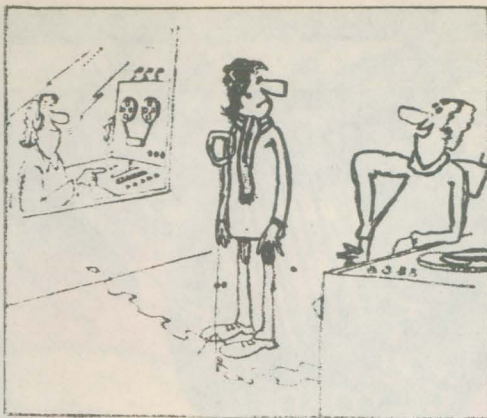
Без слів.

— Сусіди сказали, що ти відпустив бороду.

Без слів.

— Вам здорово пощастило, що ви охрипли. Тепер успіх пластинки забезпечено!

Без слів.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

● Минуло цілих сім років, як керівництво Матусівського цукрового комбінату (Шполянський район) веде будівництво чотириповерхового житлового будинку, а кінця цьому, далеко не грандіозному будівництву, досі не видно. Про це повідомлялося у замітці, надрукованій у «Перці» № 4.

Як повідомив заступник голови виконкому Черкаської облради А. А. Черевань, нині будівництво повністю завершено. Будинок введено в експлуатацію і заселено.

● Про те, що у селі Стригани тривалий час не працюють телефони, а керівники Славутського райвузла зв'язку лише дають туманні обіцянки про налагодження їх роботи, писалося в замітці, вміщеній у № 15 журналу.

Після виступу Перця головний інженер Хмельницького обласного виробничо-технічного управління зв'язку В. З. Булов повідомив, що нині телефонний зв'язок у селі відновлено.

● Жителі села Ясинка (Львівська обл.) написали редакції про те, що дитячий садок в їхньому селі закрито на ремонт, однак ніякі роботи не ведуться.

Після втручання в цю справу Перця голова Турківського райвиконкому Д. С. Гриб повідомив, що приміщення дитячого садка капітально відремонтовано і його вже введено в дію.

● У листі, що надійшов до Перця, жителі Фастова (Київщина) висловлювали своє невдоволення тим, що у їхньому місті чомусь не працює банно-прачальний комбінат.

Як повідомив заступник голови виконкому Фастівської міськради Л. В. Кучеренко, нині комбінат відкрито.

● У № 7 журналу було опубліковано фейлетон «Страшніший пістолета». На цей виступ дав відповідь редакції заступник прокурора Хмельницької області тов. Брижань. Зокрема, він пише:

«Прокурор Новоушицького району порушив кримінальну справу проти гр. Долинного Г. О., який звинувачувався у наклепах. Однак вивченням справи установлено, що слідством не добуто доказів для пред'явлення Долинному звинувачення у цьому злочині і притягнення його до кримінальної відповідальності. «Дії Долинного, — пише тов. Брижань, — не можна кваліфікувати як навмисне поширення явно брехливих вигадок, а можна лише розцінювати, як неправильне, внаслідок добросовісної помилки, сприйняття і тлумачення подій, які мали місце у дійсності. Кримінальну справу відносно Долинного Г. О. прокуратурою області припинено».

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, А. ВАСИЛЕНКО, С. ГЕРАСИМЧУК,
В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар),
І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-15, 41-89-17.

Адрес редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4.

Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 23 (1137)
(на українському мові)
Видавництво «Радянська Україна».

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 02.11.82. Підписано до друку 06.12.82. БФ 48792. Формат видання 70×108/8.
Офсетний друк. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Тираж 2.570.000. Зам. 05139.

© Журнал «Перець», 1982 р.

Рукописи не повертаються.

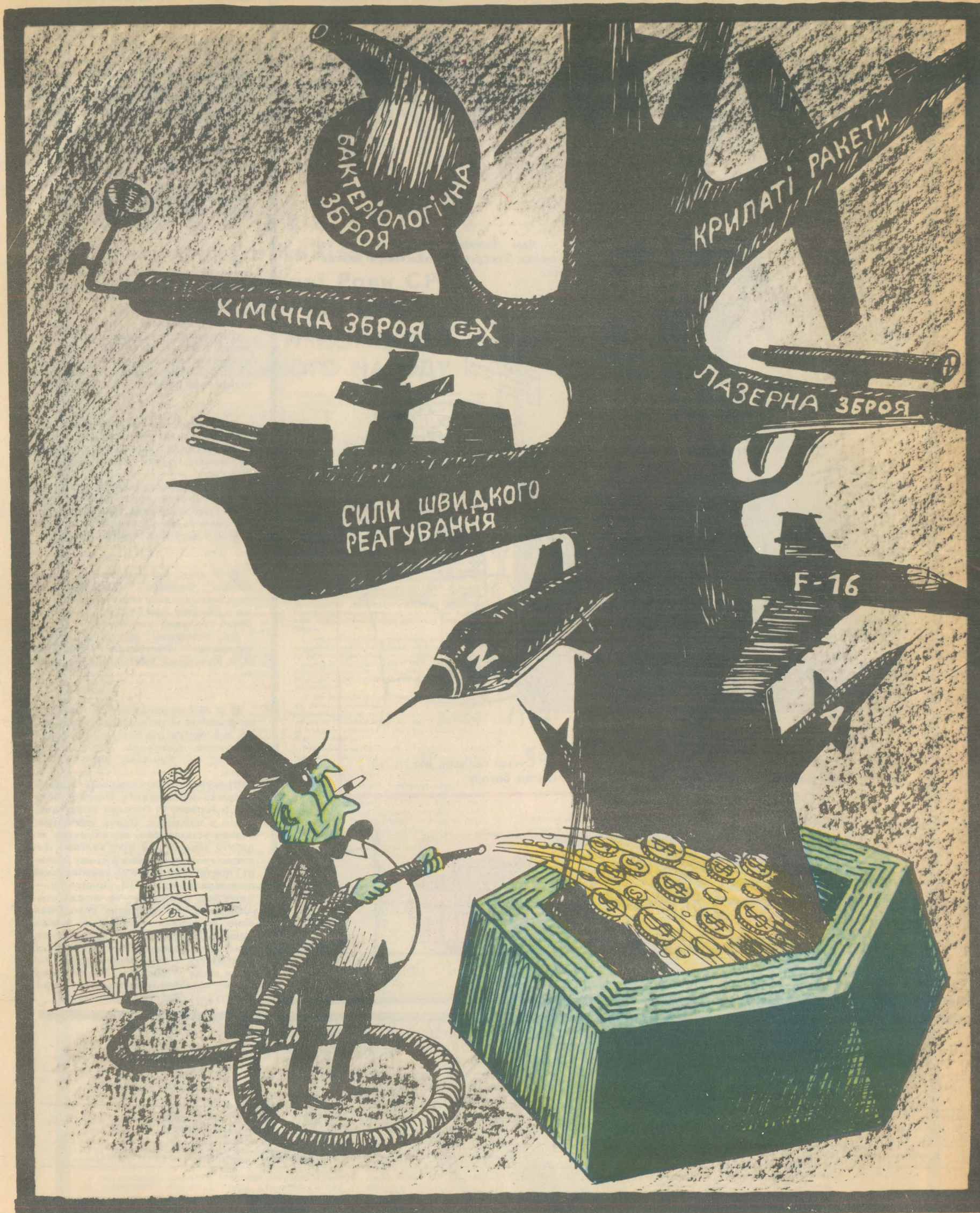
Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Ордена Леніна комбінат печаті видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Отсканирован редактором
для rutracker.org

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

ВИРОЩУЄ...